

מסורת הש"ס

[illegible]

ורה אור השלם

1. לֹא יִקַּח אִישׁ אֶת
אִשְׁתּוֹ אָבִיו וְלֹא יִגְלֶה
בֶּן־אָבִיו: דְּבָרִים כֵּן א
2. לֹא יָבֹא מִמּוֹר בִּקְהֵל
יֵי גַם דּוֹר עֲשָׂרִי לֹא יָבֹא
לֹו בִּקְהֵל יֵי: דְּבָרִים כֵּן ג

גליון הש"ס

תוס' ד"ה לכתוב רחמנא
וכו' ולפיר"י צ"ל וכו'.
וכפיר"י צ"ל כצ"ל:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כל שאר וכו'
ומחמת קורנה דאביו
ובגין נושא: (ב) ד"ה לא
יסק וכו' דמחייבי מיתות
הוא אבל אלא יגלה:
(ג) תוס' ד"ה שמעון וכו'
מפי גמרא. ג"כ צפרק יש
נחלין דף קל ע"ב:
(ד) ד"ה לכתוב וכו'
פרקין קמא דסנהדרין
י. יהודה. ג"כ ע"ל דף י'
במספוט ד"ה לרבי יהודה:

מוסף רש"י

כל שאר בשר שהוא
בלא יבא. אע"פ שאינו
אלא צלחו הולך ממזר
(קדושין טד.) כל
שחייצין עולו ברת.
שחייצין על אותה ביאה
כרת צרי שמים (סו.
הכל מורדים. שמעון
התמימי דלמך ים ממזר
מחייב כריתות מודה צבא
על הגדה. ור' עקיבא
דלמך ים ממזר מחייב
לארון מודה צבא על
הקטור (קדושין סו.)

תוֹם' חֹד מִקְמָאִי' **הַכֵּל** מוֹדִים בָּבֶל עַל הַהֲדָה
יְכֵס הַסּוּטָה וְעַל שְׁמוֹרֶת
וְעַל הַחֵטֵּא חֶלֶל מִמּוֹת הָאֵל
דְּאִמְרֵי הָאֵל עַל הַסּוּטָה
וְהָאֵל מִמּוֹת הָאֵל הִ"מ
זֶה נִוְתַּן אִ"ל מִדְּמוּרֵיתָא
מִכֹּחַ דְּרַח נִישָׁאן הוּלֵד
אִמְרֵי מִדְּרַבֵּי, חוּ הוּא
שִׁשְׁנֵי הָאֵשָׁה שִׁחֵלָךְ
בְּעֵלָה מִלִּמְיָה וְאֵל תֵּל
בְּעֵלָה וְהֵאֱרִיב בָּהּ בְּעֵלָה
תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה הוּלֵד
מִמּוֹת דְּמִדְּמוּרֵיתָא, פִּירִישׁ
שִׁשְׁנֵי מִדְּמוּרֵיתָא וּמִרְשָׁאן
דְּרַבְנִי מִשּׁוֹם קִנְסָא שְׂמָא
וְהוּא גִרְשָׁה וְהוּא נִוְשָׁא
יִמְרֵי אִסּוּר בְּכִמְרוֹת
שִׁאן בִּיד מִתְּנִין לַעֲקֹד
דְּבִר מִן תְּקֵרָה, וְאִמְרֵי
בְּכִמְרוֹת, חֲדָרָא שְׂאִסּוּר
בְּכִמְרוֹת, שִׁיִּרְאֵל הוּכִי אִסּוּר
בְּכִמְרוֹת אֲחֵרָה רַבָּה שְׂאִסּוּר
בְּכִמְרוֹת, אֲלֵמָא אִינֵי מִמּוֹד
אֲלֵמָא מִדְּרַבֵּי אֲלֵי לֵאו
(א) דְּבִרִי הָאֵל הוּא
מִמּוֹד וְאִפִּי לִרְשִׁי חֲדָמִי
לֵעֲנִין אֲחֵרָה לֵעֲנִין
(ב) טְבִילָה אִימְרֵי רַבָּה
הֲרָבֵיט פִּי לֵעֲנִין טְבִילָה
שִׁחֵלָךְ צִירִי טְבִילָה אֲפִי
שִׁחֵלָךְ בָּלֵשׁ לֵעֲנִין

החולץ ליבמתו פרק רביעי יבמות

מחפ.

עין משפט
נר מצוה

קמח א מ"י פט"ו מהל'
איסורי ביאה הל' א'
סמג לאוין ק"ז טוש"ע
אה"ע סימן ד סעיף יג:
ק"ב ב מ"י שס פ"ב הל' ט'
סמג לאוין שס טוש"ע
שס ס"י טו סעיף קז:

יִשְׁנִים

(N) יעוד ראה דלמר רב
נחמן (בקדושין ע"ו) גבי
משא ממזר מאחות וממזר
מאשה שיש מתעברו בהם
לדחות מהם קאי אליהם
דבר לעזור ולר' לעזור א"ר
ראה דהא ודאי איהו סבר
ידע ממזר מחייבי כריתות
דלמחר"ץ לעיל (ד. ר.) א"ר
לעזור א"ר שיש שנהלקו ב"ש
מ"ה"ה גירות מודים שאין
מתמזר אלם ממי שאסורין
אסור ערוה ושגוה כרת:

תום' חד מקמאי (המשך)

אבל לקבל עליו עול
צניות א"ש שברב
היה מחתלה מרדכי
משחזרין אותו בע"כ
אבל תחלה אין נספילין אותו
ע"כ בודות א"ש קבל
משחזרו א"ש ע"כ
ותחזרו מאמר' בקדושין
האומר כל שברו
אין כחוסר משעה מ'ה
אמר' כהן ד' נמי לא
בינו (לכח) ד' דאמר'
אין יתכן ד' חצ' ד' ג'
אקש' אלא מעתה וואל'
מרתה לשפוחותי
לשפוחותי לאח'ה
שחזרין שברו א"ש
היה דורן קדושין ש"ה
מכרי שחזרתי אל בניני
(ע"כ א"ש) (ד' חצ' הדבור)
מוראשון (אלא) מדרבנן
ע"כ ששנאה ע"כ ד' יכוין
א"ש נחת ברי' ד' חצ'
ממוראוייתא לכ"ע
א"ש על עילת בעי שחזר
ששנאה ע"כ ברי' ד' חצ'
היה ממור מדרבנן אב"י
לרבנן אלא דאין ברי' ד' חצ'
ממור דחיב' א"ש ע"כ
היה ממור א"ש
מדרבנן שאין בו אפילו
כלל אלא משמע דבין
מדרבנן ב"י לר"ע היה ממור
א"ש ע"כ ושואל ש"ה
אמר' גרש וד' ונשא וד'
אבל ע"כ נותן א"ש ממור
א"ש מדרבנן אלא דאמר'
ששנאה ע"כ שאין הורל'
משנאיה פריש' משום דכריב'
אלא היתה אלוה' ד' חצ'
היתה אצ"ע' דכריב' נמי
לא אחוה' לא
אקשה לא ר' א"ש א"ש
א"ש א"ש דמשמע א"ש
ב"ה אב"ה כחזקת קדושין
האומר לפינן מתי
קריא לר' אלמ' ב"ה
קדושין לר' אלמ' ב"ה
לא לל' התי'. ומד' קשיא
ל' ילח' לר' א"ש דברק'
ל' חז' שחזרתי אל בניני
ממור מבימה חזק' התם
מחזרות ד' חצ' הכנס

(א) נראה ד"ל ומשמע דמן
הנשואין היו ממזר מדרבנן
לד"ה ואפי' לשמעון התימני.
(ב) מתיבתא הא דלחמור עד
בעינא ג' שיער לעיל מ"ע ע"ב.
(ג) אזלי ז"ל ויש מפרשים
היינו טעמא וכו' שאין בו
חסור כלל ולא נהירא אלא
משמע דבין לרבנן וכו'.

שמעון התיימן אומר בו' והלכתי בדבריו. מע"ג דאין למדין הלכה מפי גמרא ו) ט הכא הלכתא חוטיה דסתמא דפרק האומר (קדושין 77 ק: וט) נראה עיקר דהכא' גוונא קרי הלכתא פסקיתא צבא קמא (ד' קג.) ומהמכתב ע"ז (ד' 77 ו) וט) בההיא דכל המצנע' ידו על המצנעות ונזיל' ו

קמא (דף יד. וס) אמר פשיטא דמי
חייבי לאוין כשרים נינהו וצפרק שני
(לעיל כג.) קאמר רב פפא מסתברא
חייבי לאוין תפסי דכו קידושין ולעיל
(דף מה.) פסקינן לעובד כוכבים
ועבד הבא על בת ישראל הולד כשר
וכמה אמוראי דליירי צלרת מחזור
גרופשו ואור"ע לא משכחת לה דא
דאין קידושין תופסין בחייבי לאוין
וכרבי יהושע נמי יש להוכיח דלא קי"ל
כוותיה דאמר לעיל (סז.) ושניהם
לא למדוהו אלא מאשת אב וחיבי
כריתות דמו לאשת אב לכולי עלמא
ולעיל דריש פירקין (דף נ.) קאמר
ראב"י דהלכתא כוותיה דאין ממזר
מספק שמע דהוא ממזר מאשת
אב ולעיל (דף נ.) אמר רב טובי
קיסנא הבא על בת חלוטו הולד ממזר
ואפילו רבי יוחנן לא פליג אלא משום
דזרה כחלוטה בלאו א: **רבי יהושע**
אומר ב"ש שחיביבין ע"זי ב"י. יש
מגיחים ר' יהודה במקום רבי יהושע
צפרק עשרה יוחסין (קדושין דף עד):
גבי כל האסורין לצא בקהל מותרים
לצא אל צוה ור' יהודה אוקר ומפרש
עלה דר' יהודה סבר דממזר מאחוסו
לא הוי ממזר אלא מאשת איש ופרין
עלה טינינא מהך דהכא ואין נראה
דהיאך היה בן עזאי אומר לקיים
מילתיה דר' יהודה והא קשיש מיניה
טובא דהא בן עזאי תלמיד סבר דהו
לרבי עקיבא כדאמר במי שמת (ב"ב
ד' קסז.) ור' יהודה תלמיד דאמר
דר' עקיבא הוה ועוד דר' יהודה סבר
ועל

כרבי עקיבא דיש ממזר מחייבי לאוין כדפרישית לעיל (ד' מו.) גבי ההוא דלמא לקמיה דרבי יהודה וכדלמך בפ' ארבע מיתות (סנהדרין ד' נג: וס) אלא ודאי ר' יהושע גרסין והתם פריך תנינא משום דהוא ליה למיתני וכן היה רבי יהודה אומר כדבריו אי הוה סבר כרבי יהושע ומיהו התם דפריך תנינא הוה מזי למפירך טפי שפיר דלמא אפשר לומר דלר' יהודה ממזר מאחוזתו לא הוי ממזר כיון דממוקי קרא בלנותא אביו וסבר כר"ע דיש ממזר מחייבי לאוין: **איש פלוני ממזר מאשת איש ב'** תימא דלא נקט חייבי מיתות ב"ד קמא וזו משום דמעשה סהיה קר היה א"כ מנ"ל דהוי כר' יהושע וי"ל דנקט אש אש לרבותא דלע"פ שהוא קל משאר חייבי מיתות דהוי בנזק ויש לה היתר בחיי אסורא:

גא' צינתים וי"ל דכיון דלאו בני צנים נינהו ולא שי"ך מינייהו ממזר
 ידא. בקונטרס גרס לכתוב רחמנא לא יגלה ופי' דמלא יגלה לחודיה
 לא יקח איש את אשת אביו למה לי למכתב אלא ש"מ מדכתביה
 ת צ"ד הוא אבל אלא יגלה לא קאי וצין לא יקח עד לא יגלה היינו
 ועוד דצין לא יקח עד לא יגלה לא משמע כפירושו דקאי על אשת
 צי' מיתות דקלי' כמו אשת איש מנ"ל דהוי ממזר ועוד דליילף ר'
 הספירים דגרסי לכתוב רחמנא או לא יקח ר' דהו יגלה דמלא יקח
 ר' דהא צהא תליא דכפיר' לעיל (ד' מד: ד"ה עשה) א"ו מהיבש
 (למן ד' נד:) ומדכתב תרוייהו ש"מ דמלא יקח היינו מחייב סקילה
 מות ומיתות קלות וסבר כרבנן דבשומרת יבם הכתוב מדבר ולא הוי
 מי"ה"מ למימר דסבר כר' יהודה דלמר באנוסת אביו הכתוב מדבר
 ויחא ליה למימר דסבר כרבנן *ולפירוש רי"י צ"ל לתנא דפירקין
 דבר נמי דאין ממזר מחייב לאוין דמלא יקח עד לא יגלה הוי
 סושה. פירש בקונטרס אפי' לר' עקיבא דפליג ארבנן דמתניתין
 הוא הכא בטוטה מודה וקשה לר"ת דלכ"ה הל' לאתויי לעיל (ד'
 ע"ל ד' דר' עקיבא דהוי ממזר אפילו מחייב לאוין דשאר ר' דה
 ע"ל ד' דר' דלמר ר' אלעזר אע"פ שנחלקו ב"ש וצ"ה בנרות מודים
 בפסין בחייבי לאוין משמע בהדיא דלר' עקיבא הוי ממזר משומרת
 מייבמים את הארוסות ופוטרים הנשואות ורבי עקיבא לטעמיה
 גבי אשה שהלך צעלה וצנה למדינת הים קאמר וז דברי
 ים דאין ממזר מייבמה ולימא אין ממזר מחייב לאוין האי תנא הך
 צין גרידא לא הוי ממזר משמע בהדיא דלמאן דלא בעי אליבא
 זרת השם מנא ליה דאחיא כרבי עקיבא דלמא אחיא אפילו כרבנן
 י לאוין דשאר שאינם אסורים אלא משום אישות ואליבא דתנא
 דמתני'

במתנ"י כל שאר צער שהוא בלא יבא. כל קורבה שהיא בלאו ואפי' אין בה כרת כגון חנוסא אצוי וכרצי יהודה דהויא בלאו דלא יגלה כנף אצויי ומחמת קורבה (א) כגון נושא חלוטתו דהוי בלא יבנה (ב) יהוי לאו דקורבה בלא כרת: כל שחייבין עליו כרת. אבל נושא חלוטתו

ללא הוא ממזר: לְקִיּוֹם דְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻעַ. לֹא הִיָּה כְמוֹד בְּמִגְלָה אֲלֵא כְּדִבְרֵי ר' יְהוֹשֻעַ כִּי: מֵאֲשֶׁר אִישׁ יֵצֵא מִמֶּנּוּ וְסָמְךָ לֵהּ לֹא יִגְלֶה: וְהַתּוֹסֵס הָרִבְעִי (לְפָנֵינוּ דף טז:) וְלִרְבִּי שִׁמְעוֹן הַמַּלְלוֹס מִגְלַת יוֹחֲסִין כְּדִבְרֵיו וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ: כָּל שְׁחִיבִים עָלָיו כִּי בָּלָא יֵבֵא דְבָרֵי ר' ע' מִתְנִי' אִיזְהוּ (ב) מִמֶּנּוּ

איש פלוני ממזר מאי
רבי יהושע ^עאשתו
גרשה ומתה מותר
ומתה מותר באחותה
באחותה חליץ לה
נשאת לאחר ומתה מותר
דרבי עקיבא דכתיב
אשת אביו ולא יגלה
אביו לא יגלה וסבר
באנוסת אביו הכת
חייבי לאוין וסמך
בקהל ה' אלמא מו
סימאי דמרבא שא
דשאר ולרבי יששב
עשה נפקא להו כ
סבר לה כרבנן דאמ
אביו הכתוב מדב
כריתות וסמך ליה
מחייבי כריתות הו
לכתוב רחמנא לא
יגלה) למה לי אלא
יקח עד לא יגלה ד
ממזר ^עאמר אביי הכי

יגלה כנף אצו לחודיה ולאשמעין דיש ממזר מחייבי כריתות לרצן
ואז מחייבי לאוין לרבי יהודה וכל שכן מאשת אב דהויא זכרת
ומיתה: לא יקח. איש את אחת אצו למה לי למכתב אלל ש"מ
מזכרתיה הא קמ"ל דלא יבא ממזר עלה קאי דמיה הוא דהוי ממזר
משום דחייבי מיתות הוא (ט) ואלל יגלה כנף אצו לא קאי. ואי
קאיא כנף אצו למאי כתביה אי בשומרת יבם לעבור עליו בשני
ללאוין ערות אחי אבין לא תגלה (י) ולא דלא יגלה כנף אצו ואי
בזנות אצו אשמעין דאסורה: מלא יקח עד לא יגלה. דהיינו
באשת אב הכתובה בין לא יקח ללא יגלה: הכל מודים. ואפילו שמעון
התימני: זכא על הגדה. אע"ג דקאי בזכרת אין הולל ממזר:
והבא

ובבתינו לא יבא ממזר. וא"ת והא מפסיק קרא ללא יבא פלוגה
לא חשיב הפסק: **לכתוב** רחמנא או לא יקח או לא
שמעין דיש ממזר מחייב כריתות לרבנן או מחייב לאוין לר' יהודה
ללא יבא ממזר עליה קאי דמיניה הוא דהוי ממזר משום דחייב מיה
לשטת אב הכתובה צין לא יקח ללא יגלה וקשה חדא שמוחא הספרי
האשכנזי הכתובה צינמיט עוד אמאי כתב לא יגלה גבי ממזרות ועוד ש
האשכנזי שער חייבי כריתות מהיקישא דר' יונה ונראה לר"י כגירסא
נמי שמעין כריתות דהא דומיא דלשטת אב ללא תפסי בה קידושין
דדריבי יונה אמו דליחתיש כל העריות כדאמר' צריש הבא על יצמנה
עד לא יגלה דהיינו חייב כריתות הוי ממזר ואחא לרבינו כל חייבי כ
לא יגלה בכלל דאי הוי בכלל לא לכתוב אללא לא יגלה ושמעון המימנימי
ומלא יקח עד לא יגלה הוי הולד ממזר ואין לא יגלה בכלל אללא
מקמא דסבר כרבי יהודה (י) דלמר בנאוסת אציו הכתוב מדבר
ממזר ואין לא יגלה בכלל: **הכל** מוריד **בא** ע"ה הנזר וע"ה
במחזיר גרושתו וקאמר דהולד ממזר אע"ג דלא חייב לאוין דשם
(הג) גבי משה דמחזיר גרושתו ועוד אי קאי הכל מוריד למ"ה
דאמר לרבי עקיבא מיבמה לשוק לשום תנא כדאמר בפ"ק
שסאין ממזר כו' וקאמר לאפוקי מדבצי עקיבא דלמר אין קידושין
צריש ועוד אמר צפרק עשרה יוחסין (קדושין 97 ע"ה) גבי כותים ש
דלמר אין קידושין מופסין בחייבי לאוין וצפרק האשה רבה (קמק)
עקיבא דלמר אין קידושין מופסין בחייבי לאוין אבל חכמים א
תנא דר"ע הוא דמחייב לאוין דשאר הוא דהוי ממזר מחייב
דבצי עקיבא שיהא לאו דשאר הוי ממזר מיבמה לשוק וסם נפרש
הוי ממזר מדבצי ונראה לר"ם דמחזיר גרושתו וצפרק הוי כ
הוי ממזר מחייב לאוין דשאר הוי ממזר מיבמה לשוק וסם נפרש